

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 487. Felicis Pap. Annus 5. Zenonis Imp. 14. Odoacr.
Reg. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

V. DECRETIS DE PONTIFICIBUS.

Statuit enim, ut Episcopi, presbyteri, atque diaconi miserè lapsi, etiam si coacti penitus ad id fuissent impulsì, ad obitum usque ad omni Fidelium exclusi cœtu, atque etiam à catechumenis segregati orantes, ad sedem vitæ laicæ tantummodò communicatione impartirentur; Reliqui autem inferiores ordinis clerici, vel monachi, aut laici, si spontè in facinus prolapsi essent, iidem triennio inter Audientes perseverare deberent; septem autem annis inter penitentes sub manibus sacerdotum collocarentur, peregrinæ tantùm communicationis participes facti, dum cum secularibus permitterentur orare, non dum verò eisdem communicationis viatico impertito, nisi intereà aliquem ex eis mori contingeret, pueros in super atque puellas, siue clericos, siue laicos, quos atas excusat, non tamen sine penitentia ad Ecclesiam admittendos, sed interpenitentes sub manibus impositione retineri debere, ut tandè communicationis participes esse possent. Additum insuper his, ut cuiusmodi lapsus nullus unquam aditus patere deberet ad clericatum, inter alios Catholicos tantummodò ad exitum usque vitæ connumerandis, nec inter eos ab aliquo recipiendis, nisi litteris reconciliationis ab Episcopis scriptis ostensis.

VI. DE MANE ECCLESIAE AVCTORITAS IN CTA MORTALITATE.

Hic igitur ab ipso Felice Romano Pontifice constitutis, ad calcem epistolæ Apostolicæ auctoritatè conscriptæ, Apostolicè itidem eandem noluit caruisse modestià, cum illè subiunxit: *Hic itaque rite dispositis, & ad Ecclesiarum vestrarum notitiam nostrâ deliberatione perlatis, parere vos convenit. Quibus licet ad animarum reparationem nihil desse videatur: tamen si cui novè aliquid, quod præterire non potuit, fuerit revelatum; secundùm B. apostolum Paulum, ratiore priorè, fideliter insinuet: quia Spiritus S. ubi vult spirat, maxime cum sua causa tractatur: nec nos pigebit audire, si qua sunt ommissa, non arroganter abnuere, sed rationabiliter ordinare his Felix verbis clausit epistolam: quæ quidem cum non sub anni huius Consulatu, sed sequentis Idibus Martij data legatur, quæ hoc anno, dicta superius diè, in Synodo lecta est; accidisse potuit, ut tunc minime mitti valuerit, sed cum diu Romæ prædata esset, excerpta iterum, diè apposta illa fuerit, qua in Africam mitteretur.*

VII. THEODORICUS IN FESTIS ZENONIS.

Eodem anno Constantinopolitana civitas defectione Theodorici Gothorum Regis in discrimen adducitur: de quo ista sub anni huius Consulatu habet Marcellinus in Chronico: *Theodoricus Rex Gothorum Zenonis Augusti beneficij satius, cum magna suorum manu usque ad regiam civitatem & Melentiadium oppidum ingressus accessit; plurimisque locis igne crematis, ad Novensem usque civitatem, unde advenerat, remansit. hæc ipse, quæ quidem incomperata fuisse videntur ijs, qui dixerunt Theodoricum veneratum semper esse Zenonem ut patrem, & concessisse eidem Italiam ab Erulijs vindicandam: nam tentasse constat primum infidelem & ingratum barbarum Orientale sibi Imperium, si licuisset, arripere; sed spe tantâ frustratum, anno sequenti (ut suo loco dicitur) inuasisse Italiam postquam ab Erulis, quos hoc anno Rugos populos infestor Italiz debellasse, Cassiodorus affirmat in Chronico. Sic planè vides barbaros beneficijs Romanorum sæpè demeritos, semper proditores effector. Sed quæ fides sincera inveniri in hominibus possit, qui infideles Deo hereticæ essent imbuti perfidia? Ex his omnibus per Marcellinum sincerissimè patefactis, totam illam Iordanii orationem Theodorici ad Zenonem de inuadenda Italia, & Zenoni ipsi tradenda, ut effectum commentum ad contegendam barbari Regis ingratitudinem, explodendam esse facile sentias, simulque corrigendos alios ipsium secutos. siue igitur illam accepit Iordanus (ut de alijs proficitur) à Cassiodoro erga Regem illam propensissimo, siue in gratiam gentis suæ ipse confinxit; satis it ostendisse esse commentum, sed quæ sunt ista, ab eodem auctore accipe:*

VIII. QUA TRANSALPINA GYNTIVR IN

Inter hæc ergo Theodoricus Zenonis Imperio sociatus, dum ipse in vrbe bonis omnibus frueretur, gentem suam in Ilyrico (ut diximus) residentem non omninò idoneam aut resertam audiret, elegit potius solito more gentis suæ labore querere victum, quam ipse otiose frui regni Romanorum bonis, & gentem suam medio-

critur vidit arcem suam, delibans ad Principem ait: *Quamvis nihil deest nobis Imperio vestro simulanti bus tantum? si dignum ei (ut solebat) familiariter scilicet ac iusser loquendi concessa: Hispania (inquit) plaga, quæ dudum decessorum prædecessorum vestrorum regimine gubernata est, & vrbis illa caput Orbis & domus, quare nunc sub Regis Tracilingorum & Rugorum tyrannide sustinetur? Dirige cum gente mea si precipi vbi hic expensarum ponderare careas; tibi si adiutus à Domino vicero, fama vestra pietate irradiat. Expedite namque, ut ego, qui sum seruum vestrum & filium, si vicero, vobis donantibus, regnum illud possideam; haud ille, quem non nostis, tyranni iugo Senatum vestrum, partimque, Republica capitulatu servitio premit. Ego verò si vicero, vestro dono, vestroq; munere possidebo. Si vultis suero, vestra pietas nihil amittit, immo (ut diximus) lucratur expensas. Quos audito, quamvis agere ferret Imperator discessum eius, nolens tamen eum contristare annis: quæ poscebat, magnisq; ditatum muneribus dimisit à se, Senatum populumque, et commensans Romanum. hæc ipse; sed pro istis manibus esse, quæ superius dicta sunt, manifestant. Accessit nova commotionis causa Theodorico in Odoacrem expeditionis parandæ, nempe invidia ex rebus posteris gestis aduersus Rugos, ab ipso hoc anno deuctos; cù Regis filius, captiuo ducto petret; ad eundem Theodoricum cõtingit. At hæc quomodo se habuerint, enarremus.*

Factum ite quidem hoc anno Cassiodorus paucis re- *fert. Ille Consulibus (inquit) Odoacer Phabâ Rege Rugorum vrbis capios, fortius est, hæc ipse. Potrò hæc ante quinquennium esse prædictâ sancto Seuerino, Eugippius fidelis testis enarrat, nosque suo loco superius diximus. Ac quæ idem auctor de his dicat, audiamus: post enim recentis sacilegia à filio Regis admittit, quibus Dei iram acceleravit, ista mox subdit: *Quapropter Rex Odoacer Rugis intulit bellum, quibus deuctis, & Friderico fugato, patrem eius Edibum, eundem & Phabam dictum, captiuum duxit, atque ad Italiam cum noxia coniuge supra memoratâ, videlicet Gosa, transfudit. hæc Eugippius. Quæ autem his subdit de milio iterum ab Odoacro germano suo aduersus Fridericum, qui fugâ lapsus se contulerat ad Theodoricum Gothorum Regem in Mœsia agentem, atque iterum reuersus patrum tepet regnum, dicemus anno sequenti, quo contingere; itemque de translatione sacrarum reliquiarum S. Seuerini in Italiam, cuius prædicatione & spretâ admonitione ad Regem & coniugem factâ, ista omnia contigisse diximus: ut perspicue apparuerit, quanto & vitæ & regni dispendio principes non audiant sacerdotès salubria ingerentes, & quam grauiori supplicio se reddant obnoxios, qui in eisdem delinquant. Etenim quod ad Rugorum Regis statum pertinet, tanto contempto monitore, serò didicit, frustra iuncti militum viribus, qui destituitur diuino præsidio, violentiusque insurgere solere in auctores suos admittit peccata quam aduersariorum exercitus, qui iustitiz obice sæpè languescit, sed in vindictam delinquentium iniuncti reddantur.**

IESV CHRISTI

Annus 488.

FELICIS PAP. ZENONIS IMP. 15. Annus 6. ODOACR. REG. 13.

QUI sequitur annus quadringentesimus octogesimo octauus, duobus Consulibus Dinamio atque, Siplidio adnotatur: quo & finem viuendi fecit Acacius Constantinopolitanus Episcopus in anathemate perseverans, cù sedis annis (ut Nicephorus habet in Chronico) decem & septem, atque mensibus nouem: cuius nomen licet à successoribus cum Catholicis in Ecclesia recitaretur, contradicentibus Romanis Pontificibus, ex Diptychis tandem ignominiosè abolitum est, id fortiter agente Hormisda Papa ad Iulianum Imperatorem, ut suo loco dicitur. Tanti fuit hic factus & arrogantia, ut

fineret